

1916-12

AFSENDER

Augusta Pedersen

MODTAGER

Agnete Skovgaard, Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Lille Veum, Brørup

Arkivplacering:

Mappe 86 nr. 25

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Alle de gamle
i taavindtal, nei ordet "vor maet"
ind til dem, vilde staae end
med byen landet: Israels land
Jerusalem med Kori og Golgatas
Men si modig hans øje et helt
andret øye, og si hvor han den
vist han kendte si godt, tale
dette underlige ord, som han måtte
hori tre gange for han si siges fæstet
denn. Men der si lidt efter atemmen
ere i det hedende tungemål lod af til
ham, havde Guds and Pædri hvor han vil
have hans. Og jeg synes si hedninge
folk kan aldrig takke Gud nok for hvad
han lerte Pædri, og alle os andre siden.
Ja bli der værjet for og værjet om
alt det videste, ejendommelige det
ogte og dybe i det, i Guds billedet
skabte, hedninge byarter. Med Guds ordets
ungdommelighed bli der sagt ind til dem alle:
hvad Gud har vundet, ma ingen lade sig vint.
Jeg skinnis vist noget underligt, men
det er nogle af de la jeg kan skrive
til uden overvejelse, det er det liden
af foramen, og det er si godt. Der vist
Christen aldrig tegnet masser. Jeg vilde to
han vilde forstået dem.

SKOVGAARD-MUSEET
Møppe 86 Nr. 25
Dec. 1916

Herr Gaarum og Agnete
Nis træder si selv kaffe af
hvide, bygg og rug. den første træder
bli vel sort, hvis næste bli hvid
skal jeg sende jer noget. Det var
da morsomt at få billedbogen af
edre, Anders og jeg sad sammen i
gøjaltet og så i den, og si sang
vi sangene som si siges siges tale
for. Jakob Thomsens er god. Jeg
synes næsten det er den allerbedste
hæder for det, at der har fået en
sang til. Minne I blotker "melodien"
og med dens omkædet. Jeg vilde
gerne sige dig tak for englene men
jeg kan vel ikke. Det er jo det, at de
er si bymlede i de fleste af dem da
Og si var jeg da ifjor si glad ved
det julemarked, det er det eneste der
for mig har utroppet noget om denne
jil. Jeg sidder - og mere jo gamlere
jeg bliver, - si dygt i to, og jeg omme
i gæld til det det maleri er det eneste
vædder, og træder og alfer. Hvor ved
gildet lever de op, de mi med

ind ved juletræet, er de ikke med
det, synes jeg det er som havde
vi glemt nogen udenfor oven, men
stod og græd. Jeg synes de har
noget med det at gøre i os som
jeg hedder. Men nærmest det midterste
- det præbunden, det bane - det som
ikke ejer andet end den dybe længsel
i sig - og så det beklagelige, minde barn
agtigt - men det der er så friskt så
morsomt, fuldt af lune og vid, det
der har været gennem vorde folk og
holdt det oven vandre i os mangen en
nød, det er trænge så indvældigt til skal
for lov søgtes at bryde frem i disse
onde tider, og som er friskt åbent for.
Skulle noget af alt det godt vi
er omkommet af, bedrifter, Navne,
Kommodier og Sarsballer, vi ha, at
de vorde friske bandedevener og gynges
friskes med ind i alt det, - det
gør os ondt. Ja, tror I da ikke
at det, Krigen, for en krig, skal lyde
til i alle gamle folkelande, som at
vi min komme til os selv igennem,
fluide vor egen folke afal og være

god ved dem. Trod er det med at
dese helighed som folk nu om dage
finder i gamle midter og kler og
skikke og huse og alt det, når ikke
der var noget bag ved, noget af vor
egne som vi vil trænge ind til, fordi
er ikke kan blive os selv søgtes uden
i forståelse med det. Det er alt
sådan jeg tænker på mit gys søges
jeg min ha' misserne o. s. v. med
ind ved juletræet. For alt dette
dunkle, gadedulde nedruvde i
vor afal, vil juletræet aldrig for
dunkle, men tvært om opluges

Da jeg forleden morgen tidlig lå og
tænkte på sådan noget, blev jeg så
glad ved at tænke på Fædres store
børn der med, eller der oppe, på Simon
Hærers tag. Det sad han mist' det
gamle land og folk og slegt og skik,
det, han tænkte, at verdens folk skulle
gå op i for at blive kristne, men
han sad der ved grænsen, ved det
fri åbne hav, vegeri ud til alle
disse hedninge borte folk hvor skide